

kyndiges Virksomhed skal tages. Jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt her at undgaa Benævnelsen Konsulenter, thi jeg tror ikke, at man der i al Almindelighed kan tale om „Raadgivere“ eller „bygningskyndige“; jeg tror, at man bliver nødt til at bruge Ordet Konsulenter eller et andet Ord. — Jeg har heller ikke noget imod, at man i Lovforslaget har indsat, at det gælder indtil videre; jeg mener, at det er uden Betydning, enten det staaer der eller ej; thi det er Tilfældet med enhver Lov, at den gælder indtil videre, det vil sige, indtil den er ændret eller helt bortfalder. Jeg kan altsaa ikke have noget imod, at det staaer der, skønt jeg anser det for overflødig. — At man har strøget Bestemmelsen „indtil 7“ og altsaa fastsat, at der skal ansættes 7 bygningskyndige, medens det oprindelige Lovforslag lød paa, at der skulde ansættes indtil 7 Bygningskonsulenter — der kunde altsaa tænkes færre —, har jeg i og for sig heller ikke noget imod, da jeg maa gaa ud fra, at man vil blive nødt til at ansætte de 7.

Jeg kommer saa til den Del af Ændringsforslaget, der volder større Vanskelighed, idet det foreslaas, at Valget af de nævnte bygningskyndige træffes af Ministeren i hvert enkelt Tilfælde, efter at der af den paagældende Stiftsøvrighed paa Grundlag af Forhandling med den kongelige Bygningsinspektør er afgivet Indstilling derom, medens Lovforslaget, som det var vedtaget i Folketinget, lød paa, at „Kirkeministeren bemyndiges til at ansætte indtil 7 Bygningskonsulenter“. Ændringen volder Vanskelighed, ikke mindst, fordi det forekommer mig i ikke ringe Grad uklart, hvad der menes dermed, og jeg kan af den Tilføjelse, Mindretallet i Udvalget har fundet sig foranlediget til at gøre i Betænkningen, heller ikke se andet end Bekræftelse paa, at der er en Uklarhed til Stede her. Efter Mindretallets Mening ligger der i den Indstillingsret, som man har givet Stiftsøvrighederne efter Forhandling med den kongelige Bygningsinspektør, kun dette, at Ministeriet sender samtlige Ansøgninger ud til Stiftsøvrighederne, at disse forhandler med den kongelige Bygningsinspektør og derefter fremhæver 3 af Ansøgerne, hvorefter samtlige Ansøgninger sendes til Ministeriet, der da i Virkeligheden staaer frit overfor, hvem der skal vælges. Naturligvis vil Ministeren betragte denne Udpegning af de 3 som et Raad, en Henstilling fra Stiftsøvrigheden om, at man finder disse 3 bedst egnede, men dog saaledes, at Ministeriet i sin Afgørelse ikke

er absolut bundet til at holde sig indenfor disse 3. Saaledes maa jeg forstaa Mindretallets Udtalelse i Betænkningen, og saaledes forstaaet vil der ikke kunne være noget i Vejen for at acceptere Forslaget, og jeg maa jo gaa ud fra, da intet andet er fremsat i Betænkningen, at det ogsaa er Flertallets Mening. Jeg vilde imidlertid saa have foretrukket, at man var blevet ved Forslaget, som det lød, eller blot havde sagt: Efter Forhandling med Stiftsøvrighederne vælger Ministeren den paagældende.

Saa har jeg ogsaa nogen Betænknelighed ved den sidste Del af Forslaget, hvor det hedder, at til disse bygningskyndiges Honorarer m. v. bevilges det nødvendige Beløb paa de aarlige Finanslove. I det Lovforslag, som blev vedtaget af Folketinget, var der fastsat en Sum, nemlig 25,000 Kr., men her stiller man Ministeren ganske frit, der kan bruges saa mange Penge, det skal være, man forlanger dem paa de aarlige Finanslove, og saa maa de efter min Mening bevilges, hvis dette Lovforslag vedtages. Jeg maa for Resten tilstaa, at dette i nogen Grad staaer i Strid med en Bemærkning i Betænkningen, idet det der hedder, „at de nødvendige Beløb til denne Sags Løsning indtil videre fortrinsvis ydes af Statskassen“. Man synes altsaa at gaa ud fra, at ikke hele Beløbet skal ydes af Statskassen, idet der staaer „fortrinsvis ydes af Statskassen“, men i Lovforslaget, saaledes som det er formuleret af Udvalget, staaer der, at „det nødvendige Beløb“, altsaa det hele, skal bevilges paa de aarlige Finanslove. Den ærede Ordfører (Maegaard) sagde, at der saa vil være Anledning til hvert Aar at forhandle om disse Konsulenters Virksomhed. Denne Udtalelse viser til fulde, at den Maade, hvorpaa jeg først havde tænkt mig at ordne denne Sag, nemlig ved en Bevilling paa Finansloven, havde været den rigtige. Som jeg tidligere har paavist, kan hele Sagen i Henhold til Præstelønningsloven af 14. Marts 1913 § 3 ordnes administrativt. Naar jeg søgte det nævnte Beløb, 25,000 Kr., paa Finanslovsforslaget i Fjor, var det, fordi jeg mener, at man skal være en lille Smule varsom overfor Lønningsfonden. Om ikke ret lang Tid haaber jeg at kunne fremsætte et Lovforslag om Udsættelse af Revisionen af Præstelønningsloven, og jeg skal da, saa vidt det er muligt, gøre Rede for Præstelønningsfondens Stilling — helt let i Øjeblikket at overskue denne er det neppe. Jeg mener, at man har al god Grund til at handle lidt varsomt med Præstelønningsfonden, og derfor søgte jeg, som sagt, dette lille Beløb paa